

"Přijď ó Duchu přesvatý", volá církev zvláště v této době a prosí tak o zvláštní dar, který Ježíš slíbil před svým odchodem k Otci. Boží Duch proměňuje lidské nitro a to se potom projevuje navenek, v jednání. Učedníci byli rybáři, kteří nestudovali teologii, nebyli zbláhli v řecnickém umění, měli v sobě touhu po moci a slávě, měli strach, když byl Ježíš nepopulární, utekli od něj, když mu bylo nejhůř. Po Ježíšově smrti měli dveře zavřeny, protože se báli. Dar Ducha je proměnil v odvážné muže, kteří se nebáli ani utrpení. Čteme o nich, že se radovali, když mohli pro Kristovo jméno trpět, a statečně Ježíše hlásali. Prosme o nové vylíčení Ducha, který nám byl poprvé dán už při křtu a biřmování a který ožívuje a obnovuje náš vztah ke Kristu.

V tomto čísle Zvonu přinášíme pokračování překladu o vyjadřování pocitů ve vztazích, dále článek Petra Melichara, který nedávno navštívil New York. Nepřehlédněte ani vyznání trpících, které mluví o vyslyšení modlitby.

P. Jindřich Kotvrda

VIJADROVANIE POCITOV VO VZŤAHOCH

(Fran Ferder "Words Made Flesh", přeložil a upravil P. Milan Ľubák SVD - Pokračování z minulého čísla)

Vyjadrovanie pocitov: vplyv kresťanstva

Zdalo by sa, že pre tých, čo nasledujú evanjelium, a ktorí prijali Ježiša za svoj model, vyjadrenie pocitov a čítanie sa doma s emocionálnymi zážitkami bude ľahké. Nie je to však pravda. Pravdu povediac, pre väčšinu kresťanov je pravdou presný opak.

Cirkev bola po celé stáročia ovplyvňovaná filozofiami tej ktorej doby: gréckym dualizmom, gnosticizmom, stoicizmom, puritánskou etikou. Vo svete, ktorý trval na tom, že všetky formy pôžitku sú zlé, nebolo ľahké nezabudnúť, že Ježíš prišiel, aby jedol a pil, že vo svojej prítomnosti privítal ženu, ktorá mu bozkávala nohy, že sa ľuďi dotýkal, že ľuďi láskal, že ich miloval. Uprostred tých, ktorí ustavične zdôrazňovali perfektné ovládanie sa, nebolo ľahké pamätať, že Ježíš plakal nad Jeruzalemom, že poprevracal stoly v chráme. Vo svete, ktorý sa čím ďalej tým viac pozeral na emócie ako na niečo čisto súkromné, skutočnosť, že obrazy citiaceho, vzdychajúceho, expresívneho Ježiša vybledli a odstúpili celkom do úzadia, sa musí zdať niečím celkom prirodzeným.

Po sv. Augustínovi v piatom storočí prišli do nemilosti takmer všetky sexuálne emócie a to až tak, že takmer všetko, čo súviselo so sexualitou, sa začalo považovať za stelesnené zlo. Totiž vtedy prišla na scénu myšlienka, že sexualita nie je od Boha, ale že je nešťastným dôsledkom pádu Adama a Evy. Neskôr pochodili podobne aj iné pocity, ako napríklad hnev. Je jasné, že ani sexualita ani hnev nie sú vždy dobré. A práve o to ide. Avšak nie sú ani vždy zlé. Čo sa týka hnevu, o tom si povieme bližšie, keď budeme hovoriť výlučne o ňom. Skutočnosťou je však to, že tým, že sa

prestalo rozlišovať, začala vlastne doba nemilosti pre všetky pocity a emócie. V myšliach mnohých kresťanov bolo potláčanie pocitov a emócií povýšené do stavu čnosti.

Takto sa postupne tiež vytvorila atmosféra na rozdeľovanie pocitov na "dobré" a na "zlé". Sexuálne pocity a pocit hnevu sa vždy pokladali za zlé alebo keď už nie za celkom zlé, tak aspoň za nie hodné toho, aby sme im venovali pozornosť. Na druhej strane pocity ako radosť alebo pokojnosť sa pokladali vždy za dobré. Dôsledkom takejto klímy potom bolo to, že veľa ľudí sa začalo učiť, ako sa nepríjemným pocitom vyhnúť. Popieranie hnevu, ignorovanie žiarlivosti, útek od pocitu osamelosti, a snaha o eliminovanie sexuálnych pocitov sa postupne pre mnohých stali cestou života, ktorá jediná bola správna a odporúčaná.

Vytrvalé vyhýbanie sa niečomu formuje návyk. Netreba na to veľa času, aby sa tendencia vyhýbať sa pocitom stala dobre zakorenenou charakteristikou osobnosti.

Odpoveď tela

Pocity môžu byť vyhnané z mysle, avšak NEMÔŽU BYŤ VYHNANÉ Z TELA. Energia, ktorú v sebe skrytý pocit obsahuje, zostane uchovaná či zachytená v niektorej konkrétnej časti tela, napr. v žalúdku, na hrudi, v krku, v chrbte atď. **Môžeme sa snažiť túto energiu otupiť napríklad aspirínom, meprobramatom, alebo inými podobnými liekmi, avšak ona ani napriek tomu z tela neodíde, ale naopak v tej či onej forme bude nástožiť na tom, aby bola uvoľnená.** Tieto nepríjemné pocity sa skôr či neskôr premenia na nepríjemné symptómy. To znamená asi toľko, že človek, ktorý sa uchýli k potláčaniu svojich pocitov sa neskôr stane obeťou množstva telesných problémov a chorôb, o ktorých bude na prvý pohľad jasné, že majú svoj evidentný pôvod v potlačených emóciách. Hovoríme tu o tom, čo je známe v medicíne pod pojmom **psychosomatické stavy**. Človek sa môže stať doslova telesnou kalikou, alebo chodiacim tieňom a to všetko ako výsledok nevyjadrených pocitov.

V súčasnosti, pod vplyvom psychologických vied, ktoré čím ďalej tým viac vidia spojenie medzi neschopnosťou vyrovnať sa so svojimi pocitmi a množstvom telesných symptómov a chorôb, a pod vplyvom názorov mnohých teológov, ktorí začínajú vidieť ľudskosť Ježišovu v novom svetle, sa aj v spoločnosti aj v Cirkvi začína klásť čím ďalej tým väčší dôraz na to, aby človek bol v kontakte so svojimi pocitmi, a aby im bol schopný a ochotný umožniť vhodné vyjadrenie.

Túžba po blízkosti

Je tu však problém. Mnohí ľudia sa dnes už nachádzajú v takej pozícii, že na jednej strane uznávajú dôležitosť pocitov, avšak na strane druhej sa cítia trápne, keď ich majú vyjadriť. Túžbu stať sa otvorenejšími majú, avšak chýbajú im k tomu prostriedky, ako to konkrétne urobiť. Nevedia to. Problémom je to, že sme sa ešte nenaučili cítiť sa so svojimi pocitmi doma, pomenovať ich a vyjadriť ich nahlas niekomu inému.

Istá rehoľná sestra, ktorá pracuje v pastorálnom poradenstve, hovorí, že väčšina problémov, s ktorými chodia ľudia za ňou má priamy vzťah k pocitom. Napríklad: mladá žena si nie je istá, či jej manžel po piatich rokoch manželstva cíti k nej ešte aspoň nejakú príťažlivosť. Muž je totálne zmätený ohľadom často sa opakujúceho nevraživeho ticha zo strany svojej manželky. Nevie, ako si

to má vysvetľovať. Členka rehoľného spoločenstva nie je schopná pochopiť, prečo jej najbližšia priateľka vystúpila zo spoločnosti bez toho, žeby jej povedala prečo alebo bez toho, aby jej povedala aspoň "zbohom". Členovia farskej rady nie sú schopní zistiť, kde sa vlastne nachádzajú vo vzťahu k svojmu farárovi. Vysokoškolák nie je schopný porozprávať sa so svojimi rodičmi. Žena sa nachádza v stave ustavičnej depresie. Muž príliš veľa pije, a je jasné, že nielen preto, že by mu alkohol nejak veľmi chutil. **Čo je za tým?** Prečo sa uchýľuje k pohárikovi? Pred čím uteká?

Takéto príbehy - príbehy nás všetkých - sa opakujú denne v spovedniciach, v osobných rozhovoroch s kňazom, v centrách poradenstva. Ľudia vylievajú svoje vnútro v týchto príbehoch iným ľuďom cez telefón alebo v kaviarňach. **Tieto príbehy sú veľmi smutnými príbehmi, pretože sú vyjadrením bolesti, ktorú ľudia cítia, keď túžia po blízkosti iného, sú vyjadrením túžby ľudí, ktorí túžia nájsť jeden druhého, avšak ktorí na sebe nesú bremeno náboženského a kultúrneho dedičstva, ktoré ich nevystrojilo jednou so základných schopností pre tých, ktorí si chcú budovať k ľuďom blízkosť - SCHOPNOSŤ VYJADROVAŤ SVOJE POCITY.**

Sú to bolestné príbehy napríklad **manžela**, ktorý nepokladá za dôležité, aby svojej manželke povedal, ako veľmi ju potrebuje; alebo **manželky**, ktorá nevie, ako povedať svojmu manželovi, že voči nemu cíti zlosť; alebo **mladej ženy** v rehoľnej komunite, ktorá nie je schopná postaviť sa tvárou tvár k svojej predstavenej a povedať jej, ako ponížená sa cíti; alebo **kňaza**, ktorý celé roky svojej služby prežíval v odstupe od ľudí bez toho, žeby dokonca o tom čo len vedel; alebo **rodičov**, ktorí sa nikdy nenaučili dať svojim pocitom meno; alebo **vystrašenej ženy a nahnevaného muža**, ktorí o svojej bolesti nepovedia absolútne nikomu.

Vo všetkých týchto príbehoch sa nachádza jeden paradox. **Nie sú len príbehy smútku, ale aj radosti.** Radosti, pretože sú to príbehy ľudí, ktorí sú si vedomí toho, že potrebujú niečo urobiť preto, aby konečne už prerušili to nenormálne ticho nevyjadrených pocitov a nepodelených snov; sú to príbehy ľudí, ktorí uznávajú, že ich pocity sú dôležité, a že konečne prišiel čas, aby im dali meno a domov.

Asistovať ľuďom v tomto procese sa dnes stáva jedným z podstatných rozmerov pastoračnej služby. Ukazuje sa čím ďalej tým nutnejšou potreba ľuďom opakovane zdôrazňovať, že pocity a emócie nie sú len nejakými obyčajnými psychologickými skutočnosťami, ktoré sú kresťania povinní tolerovať, ak chcú žiť vo svete. Že hnev a povznesená nálada nie sú len nejakými čírymi kategóriami behaviorálnych vied, ktoré nemajú žiaden dopad na rišu ducha. Že husia koža a zapotené dlane nie sú len púhymi reakciami tela, vyvolanými našimi hormónmi. Že telesné vzrušenie nie je nejakým nehanebným prejavom človeka, ktorý sa nevie ovládať, že tento prejav sa stane zákonným až vtedy, keď človek obdrží sobášny list. **Všetky pocity - celá škála pocitov a emócií, pestrosť ich telesných prejavov, a ich schopnosť obdarovávať nás či už potešením alebo bolesťou - stvoril Boh.** A ako také sú potom všetky pocity potenciálnymi prameňmi Božieho zjavenia a cestou nečakaného príchodu Boha do nášho života so svojim posolstvom, ktoré nesmie byť ignorované.

Vyznání těch, kdo trpěli

Prosil jsem Boha o sílu, abych mohl vykonat velké věci.
Dostal jsem slabost, abych se mohl učit pokorně poslouchat...

Žádal jsem zdraví, abych mohl vykonat velké věci.
Dostal jsem nemoc, abych mohl vykonat lepší věci...

Žádal jsem bohatství, abych byl šťastný.
Dostal jsem chudobu, abych se stal moudrým...

Žádal jsem sílu, aby mne lidé chválili.
Dostal jsem slabost, abych pocítil potřebu Boha...

Žádal jsem o všechno, abych mohl užívat života.
Dostal jsem život, abych mohl užívat všechno...

Nedostal jsem nic z toho, oč jsem žádal - ale vše, več jsem doufal.

Téměř proti mně samému byly moje nevyslovené prosby vyslyšeny.

Jsem ten nejpožehnanější z lidí! (Roy Campanella)

Nedávné setkání

Koncem dubna letošního roku jsem navštívil své přátele Michaelu a Bořivoje Tydlitátovy v městečku Pleasantville nedaleko od New Yorku.

Na první pohled normální návštěva však dostala nový rozměr, když se k ní přidalo pozvání od duchovního pastýře P. Jindřicha Kotvrdy, který mi nabídl možnost něco povědět o současné společenské situaci v České republice a také o práci s mládeží v rámci římskokatolické církve.

Pracuji v pražském Arcidiecézním centru pro mládež a toto téma je mi velice blízké.

Setkání s Čechem nebo Slovákem v takové dálce je vždy velkým zážitkem. Mně se poštěstilo krajanů potkat hned celé společenství a to člověka potěší dvojnásobně, zvlášť když moc neumí anglicky. Lidé, kteří se vždy po české mši svaté schází v malé jídelně vedle kostela, vytvořili hezkou atmosféru přijetí pro mne i kamaráda Robina, který mě doprovázel. Hned bylo snadnější hovořit. Po přednášce následovalo promítnutí videofilmu o životě mladých křesťanů u nás a dotazy z pléna. Otec Jindřich mne požádal, abych některé myšlenky a postřehy napsal i pro vás ostatní, kteří jste tam nebyli, ale prostřednictvím Zvonu jste vzájemně propojeni do jedné velké rodiny. Jak bychom tedy mohli vyjádřit současnou atmosféru u nás v Čechách?

Není to žádná sláva. Euforie z nově nabyté svobody dávno vyprchala, lidé opět nadávají na poměry, se zhoršující se hospodářskou a ekonomickou situací přibývá nezaměstnaných. Každý, kdo má rodinu, se snaží ji co nejlépe zabezpečit a přeje si aby nebylo "ještě hůř". Ti, zvláště mladí, kteří rodinu nemají, ji pro jistotu nezakládají a snaží se žít v různých nezávazných svazcích. Církev prý ztratila ve společnosti kredit, vláda i parlament důvěru, chybí výrazná politická osobnost či strana, která by ukázala jasné východisko ze současné situace. Ekonomické ukazatele nejsou optimistické, ale přesto můžeme zaregistrovat i plno pozitivních věcí. Mohutně se staví, opravuje, upravuje, modernizuje a automatizuje. Z troskek zaniklých firem povstávají nové podniky a snaží se nalézt své místo na slunci. Co však nám současným Čechům nejvíce chybí je morálka a etika. Doba vychovává z mladých lidí odvážné egoisty, kteří se snaží jít za úspěchem téměř za každou cenu. Změnil se i hodnotový systém. Jdeme ve vztahu k okolí až tak daleko, že důležitější je mít než být....

Pracuji v centru pro mládež, které v České republice není ojedinelé. Po revoluci se obnovila činnost mnohých mládežnických organizací a spolků. Mladí katolíci nechtěli zůstat pozadu a tak, po legendárním setkání mládeže z celého světa s papežem v polské Čenstochové (1991), se vrací 7 000 mladých nadšeně domů s chutí něco dělat pro Církev i pro druhé. Vzniká Sekce pro mládež při České biskupské konferenci a v jednotlivých diecézích centra, která jsou jakousi prodlouženou rukou biskupů směrem k mladým lidem. Na různých setkáních několikrát zaznělo - Svatý otec a naši biskupové nám rozumí, máme je rádi ! V tomto duchu a v jednotě s Církví se snažíme vychovávat mladé věřící i nevěřící, kterých je u nás většina a v žádném případě je nesmíme opomíjet. V některých diecézích jsou již v provozu domy, které jsou celoročně otevřeny všem přichozím. Nabízejí atmosféru přijetí a rodinné prostředí, kde oceňují zvláště chlapci a děvčata z neúplných rodin nebo z domácností, kde to mezi rodiči moc neklape. V našich střediscích probíhají přípravy k přijetí svátostí, schází se zde pravidelně různá společenství, vyučujeme náboženství, společně jíme, modlíme se, společný život nás učí zájmu o druhého, toleranci i dalším dobrým vlastnostem. Každý takový dům by měl obývat kněz se skupinou laiků. Vrstevníci těch, kteří přicházejí, připravují program. Naším úkolem je také získávat nové schopné aktivní lidi ve farnostech a předávat jim zkušenosti. Dále pořádáme dvakrát ročně setkání mladých s biskupy, podporujeme různá společenství v diecézi a pomáháme zakládat nová. Letos připravujeme poprvé od revoluce (1989) v Čechách Celostátní setkání mládeže na Svaté Hoře u Příbrami. Očekává se příjezd asi 5 000 lidí. Přihlásit se mohou i vaše děti nebo vnoučata, pokud umí česky a neodradí je skromné podmínky. Jistě nebudou litovat.

Nastupuje nová moderní generace, nové tisíciletí a Církev musí reagovat na tisíce změn, které s sebou doba přináší. Proto se na mnoha místech České republiky schází takzvané Sněmovní kroužky, které jsou součástí Celocírkevního sněmu, nedávno vyhlášeného našimi biskupy. Výsledky jejich diskuzí mají přispět k oživení náboženského života u nás a k intenzivnějšímu prožívání Církev jako společenství. Ani my mladí nechceme zůstat stranou. Před celostátním setkáním v Příbrami, které proběhne od 17. do 22. 8., se v květnu do Příbrami sjede zhruba sto zástupců různých hnutí, řeholí, komunit a spiritualit, kteří se práci s mladými věnují. Budou se společně zamýšlet nad současnou situací v Církvi, pokusí se nalézt společné řešení různých problémů dnešní

ZVONĚ

doby a také budou hovořit o prožívání letošního roku, který byl vyhlášen Janem Pavlem II. jako Rok Boha Otce.

Společný dokument, který vydají, poslouží odpovědným osobám v Církvi a také se z něj bude čerpat při velkém setkání v srpnu.

Papež říká, že tato doba je dobou velkých milostí. Každý z nás je na tomto světě originálem a každému Bůh věnoval nějaké hřivny, abychom je rozmnožovali a byli užiteční. Nezáleží na tom, jestli je člověk mladý nebo starý. Jeho hodnota spočívá v postoji k životu, v míře lásky ke druhým lidem kterou má, v ochotě dát sám sebe a nečekat na odplatu.

Jedním z mých největších zážitků z návštěvy Ameriky bude nedělní setkání s farníky české farnosti ve čtvrti Queens v New Yorku. Žijí zde lidé, kteří se často museli poprat se životem a zažít i mnohá zklamání, znají palčivost bolesti a nepochopení, ale i sílu přátelství. Vydřeli často desetiletí spolu a vědí, že jediné v jednotě je síla. Odvážím si v srdci prostou odpověď jednoho z nich na mou otázku : " Jak to, že se tady pořád tak scházíte a je tu taková hezká atmosféra ?" "Protože se tu všichni máme rádi ..."

Petr

Melichar

Svatá Panna Maria

Ty nejkrásnější růže plamenná,
jež na obrazech kveteš úsměvem,
rač posilnit má slabá ramena
a svoli mi políbit Tvé řízy lem.

Ty sedmibolestná, přec plná radosti,
kéž andělé Tě nosí na křídlech,
Tvůj syn skryt v Nejsvětější Svátosti,
nech skanout soucit svůj na duše všech.

Ó nejkrásnější záře v říši hvězd,
Tvé světlo samým nebem proniká
a ozařuje plochy kluzkých cest,
jež k spásným břehům vedou poutníka.

Ó Panno, bez poskvrny počatá,
Tvé srdce v nebi svatým vévodí,
Tvé lásky zář je všeho podstata,
jež celé lidstvo v Kristu obrodí.

(Josef Toman-Tománek, New York 4. VI. 1965)

Úmysly mší svatých sloužených do uzávěrky Zvonu:

19-IV-99	za Marii Kašpařikovu	rodina Tomečková
21-IV-99	za zemřelého Dr Josefa Kalvodu	rodina Sedláčková
22-IV-99	za zemřelého manžela Aloise Petra Hanáka*	Milada Hanáková
25-IV-99	na dobrý úmysl	Zdeněk Rutar
28-IV-99	za Aloise Hanáka mladšího	Milada Hanáková
29-IV-99	za zemřelého Jerry Otrubu	pohřební mše sv.
02-V-99	za zemřelého Monsignora Plannera	Růžena Bunžová
03-V-99	za Marii Kašpařikovu	rodina Dobešova
06-V-99	za kosovské uprchlíky	Libuše Králová
07-V-99	za rodinu Tomečkovu	Milada Hanáková
09-V-99	za všechny maminky	
09-V-99	za P. Aloise Vyoralu	Milada Hanáková
11-V-99	za zemřelého Jiřího Smrčku	Věra Křenková
12-V-99	za Jerome Ministera	Milada Hanáková
14-V-99	za zemřelého Jiřího Smrčku	Milada Hanáková
15-V-99	za zemřelého Jerry Otrubu	ČS klub Manhasset
16-V-99	za manžela Františka, zemřelé sestry a zemřelé rodiče	Libuše Široká

* Mše svatá za zemřelého manžela Aloise Petra Hanáka od manželky Milady Hanákové, sloužená 22. dubna, měla být sloužena jako první v pořadí a měla tedy být uveřejněna už v minulém čísle Zvonu místo mše sv. za krajanskou rodinu (14. dubna). Omlouvám se paní Miladě za tento omyl.
P. Jindřich Kotvrda

Úmysly mší svatých na příští neděle:

23-V-99	za celou zemřelou rodinu Poláškovu	rodina Křenčíkova
30-V-99	za mého manžela Antonína Bartoše a rodinu Bartošovu, Šestákovu a Mac Farland	Marie Bartošová
6-VI-99	za zemřelého manžela Jaroslava Otrubu	Marie Otrubová
13-VI-99	zatím volná	

Prodávám 2 lož. co-op byt v LIC, nízká měs. údržba vč. el. + pl. (\$490), soukr. parkování, blízko transport (bus, el, exp.), prádelna, 2 výtahy, bezpeč. hlídky, intercom. Prodám též ložnici (10 kusů), gauč, křeslo, cocktail stolek, piano (Wurlitzer console), kožichy (M-L) a jiné. Vše v bezvadném stavu. Nízké ceny. Volejte (718) 626 2239 nejlépe mezi 7-9 hod. večer.

Blahopřejeme k narozeninám:

Miroslav Zavadil 21.května, Michaela Tydlitátová 27. května, Jan Renner 30. května, Božena Zahradníková 1. června, Karel Zedníček 6. června, Oldřich Holubář 9. června

Zemřeli:

John Krajčovič, 30. března, Jerry Otruba 24. dubna.

Pamatuj také, Bože, na své služebníky a služebnice, kteří nás předešli se znamením víry a spí spánkem pokoje.

Do místa občerstvení, světla a míru uveď všechny, kdo odpočinuli v Kristu našem Pánu. Amen. (1.eucharistická modlitba)

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

Zahradníkovi NY, Věra Křenková ČR, Anna Vašková NY, Jarmila Múdry-Šebík NY, Karel Chrobák IL, Dana Sáblíková VA, Sylvester Šuda NY.

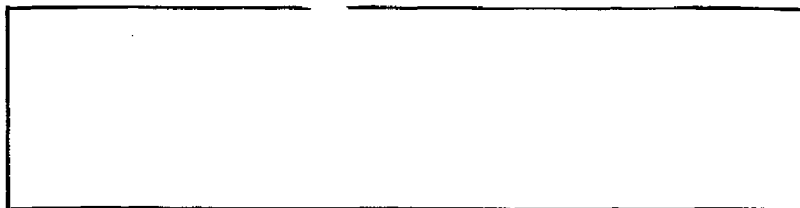
Příští mše sv. v české kapli národní svatyně ve Washingtonu DC je plánovaná na 27. června

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 ráno, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Jindřich Kotvrda, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email: jindra@webspan.net www.czechia.com/zvon

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO. 54

ROSLYN NY 11576

ST. MARY'S
PO BOX 387

ZVON